

Med infrastrukturen som omdrejningspunkt kan arkitektur og byplanlægning forstås som en praksis, der godt nok er materiel, men arbejder visuelt i en verden af ting og hændelser og netop ikke først og fremmest med betydninger og billeder. Derimod en arkitektur og byplanlægning som er en tilbagevendende til noget instrumentelt og en bevægelse væk fra et krav om entydig repræsentation.

En by hvis elementer er så mangfoldige og hvis komposition så varieret at oplevelsen ved bevægelsen gennem den typisk vil indeholde hurtige skift mellem noget iscenesat, noget tilfældigt, noget nyt eller velplejet og noget der er nedbrudt. Mellem aksiale forløb og slyngede veje mellem noget glidende og noget abrupt, mellem noget der foregriber fremtiden og noget der hidkalder fortiden.

I ligeværdigheden mellem infrastruktur og offentligt rum skabes noget andet end den monokulturelle forstad, noget andet end den traditionelle by og noget andet end det åbne land.

TRANSFORM